

Sygn. akt IV CNP 18/17

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w O.
z dnia 30 grudnia 2016 r., sygn. akt I Ca [...],
w sprawie z powództwa [...] Spółdzielni Mieszkaniowej w O.
przeciwko H.M.S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 listopada 2017 r.,

1) odrzuca skargę,

**2) zasądza od H.M.S. na rzecz [...] Spółdzielni Mieszkaniowej
w O. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu
kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Pozwany H.S. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 30 grudnia 2016 r. oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 26 lipca 2016 r., którym zasądzone od pozwanego na rzecz [...] Spółdzielni Mieszkaniowej kwotę 481,92 złotych z odsetkami ustawowymi.

Skarga została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 19 § 1, 2, 3 oraz art. 20 ustawy z dnia 16 września 1997 r. Prawo spółdzielcze oraz błędne zastosowanie art. 3 i 5 ustawy o Spółdzielniach mieszkaniowych z dnia 15 grudnia 2000 r., przy czym skarżący wskazał te same przepisy, jako przepisy, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny. Wnoszący skargę podał, że wydanie przedmiotowego postanowienia spowodowało po jej stronie szkodę, co miało wykazać wezwanie do zapłaty oraz tabela p.n. „eksploatacja”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 519² § 1, 13 § 2 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie powinna zawierać szereg elementów konstrukcyjnych. Należą do nich:

- 1) oznaczenie postanowienia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części,
- 2) przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie,
- 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone postanowienie jest niezgodne,
- 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie postanowienia, którego skarga dotyczy,
- 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego postanowienia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi,

6) wniosek o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia co do istoty.

Są to elementy konstrukcyjne skargi. Brak któregośkolwiek z tych elementów stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, nie publ.).

Skarga pozwanego nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy nie uprawdopodabnia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego dotyczy.

Warunek uprawdopodobnienia szkody wyrządzonej jest zrealizowany jedynie wówczas, gdy strona skarżąca złoży oświadczenie, że szkoda w jej majątku nastąpiła i wskaże czas, rodzaj i rozmiar tej szkody, a ponadto powoła lub przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające jej twierdzenie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ., postanowienia tego Sądu z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ.; z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC z 2006 r., nr 1, poz. 16, z dnia 15 lutego 2006 r., IV CNP 7/05, nie publ.).

Tak rozumianego obowiązku skarżący nie spełnił. Dla uprawdopodobnienia rzeczywistego istnienia szkody nie jest wystarczające odwoływanie się do szkody hipotetycznej, a nawet obiektywnie pewnej, ale takiej, która jeszcze nie wystąpiła, ponieważ skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie jest środkiem zapobiegającym szkodom mogącym powstać wskutek wydania orzeczenia. Nie spełnia tego wymagania wykazanie istnienia ciążącego na skarżącym zobowiązania wynikającego z kwestionowanego wyroku, bez uprawdopodobnienia, że szkoda ta rzeczywiście powstała w drodze dobrowolnego spełnienia świadczenia albo choćby częściowo skutecznego postępowania egzekucyjnego. Przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest istnienie szkody w chwili wnoszenia skargi, a nie możliwość jej wystąpienia w przyszłości. Inaczej rzecz ujmując szkoda, uzasadniająca odpowiedzialność państwa, powstanie - po spełnieniu pozostałych przesłanek jej wystąpienia - dopiero po wykonaniu tytułu,

czyli po "wyjściu" z majątku skarżącego, przynajmniej w części, kwoty, na którą opiewa tytuł wykonawczy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CNP 20/15, nie publ., z dnia 10 grudnia 2010 r., III CKN 48/10, Biul. Sądu Najwyższego IC 2011/10/51, z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/2005, OSNC 2006, Nr 6, poz. 110 oraz z dnia 27 października 2005 r., V CNP 28/05, nie publ.).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17 lutego 2017 r. (sygn. akt V CNP 66/16, nie publ.) realizacja przesłanki uprawdopodobnienia szkody, jest konieczna, w przeciwnym razie mogłoby się okazać, że skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem, przyjęta zostanie do merytorycznego rozpoznania, mimo że zaskarżone orzeczenie nie spowodowało szkody, albo wywołało skutki, które tylko w mniemaniu skarżącego stanowią o szkodzie, która w istocie nie zaistniała.

Z przytoczonych względów na podstawie art. 424⁸ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. należało odrzucić skargę pozwanego.